

Arrest

nr. 304 333 van 4 april 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DE VOS
Ruddervoordestraat 1
8820 TORHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 21 november 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 13 november 2023 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DEKEMPE, die loco advocaat B. DE VOS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De relevante feiten die de bestreden beslissing voorafgaan worden in de nota opgelijst als volgt:

“Verzoekende partij verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, geboren te Conakry (Guinee) op 24.03.1994.

Op 23.11.2018 heeft verzoeker een eerste verzoek om internationale bescherming ingediend.

Op 27.03.2020 nam het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Deze weigeringsbeslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest dd. 29.12.2020.

Op 21.01.2021 besliste de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten-verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Op 31.05.2022 heeft verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming ingediend.

Op 28.07.2022 nam het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen een beslissing tot niet-ontvankelijkheid.

Op 13.11.2023 werd verzoeker aangetroffen in illegaal verblijf.

Op 13.11.2023 besliste de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie tevens tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies)."

Op 13 november 2023 trof verweerder een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor twee jaar (bijlage 13sexies).

Dit is de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Betrokkene werd gehoord door de politie van Tari op 13/11/2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : [B.]

voornaam : [S.]

geboortedatum : [...]1994

geboorteplaats : Conakry

nationaliteit : Guinee

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 13/11/2023 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en*
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 21/01/2023 dat hem betekend werd op 27/01/2023. Dit bevel werd gereactiveerd. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 2 jaar:

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben. Betrokkene zegt te lijden aan een hoge bloeddruk, tandpijn en buikpijn. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoeker op:

“Schending van het artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet, artikel 3 EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de motiveringsplicht als algemene beginsel van behoorlijk bestuur, doordat het inreisverbod niet is gegrond op een afweging en/of onderzoek van de specifieke omstandigheden van verzoeker.”

Hij betoogt als volgt:

“1.

Uit de beslissing blijkt dat verwerende partij zich steunt op artikel 74/11, §1 Vw, waarin bepaald wordt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Uit bovenstaande bewoording volgt dat verwerende partij in eerste instantie rekening dient te houden met de specifieke omstandigheden waarin verzoeker zich bevindt.

Er moet bijgevolg een onderzoek naar of een afweging van de specifieke omstandigheden van het geval van verzoeker blijken uit de bestreden beslissing, op grond waarvan verwerende partij besloot een bepaalde termijn op te leggen.

2.

Van de overheid kan verwacht worden dat zij zorgvuldig en redelijk een beslissing neemt. Verzoeker houdt rekening met alle omstandigheden en baseert zich daarbij op correcte en volledige informatie. Bovendien moet de beslissing in verhouding staan tot de invloed die dit heeft op verzoeker.

De overheid houdt echter geen rekening met de situatie van verweerder.

Verweerder heeft geen gevolg gegeven aan het eerste bevel om het grondgebied te verlaten en louter om die reden wordt een inreisverbod van twee jaar opgelegd.

Het loutere gegeven dat verzoeker geen gevolg gaf aan het bevel om het grondgebied te verlaten verantwoordt niet dat verzoeker een inreisverbod opgelegd krijgt en al zeker niet voor twee jaar.

Bovendien is de beslissing van de overheid niet redelijk gezien de beslissing een heel grote impact heeft op verzoeker. Verzoeker is door zijn moeilijke situatie in Guinee naar België gekomen. Men verlaat niet zomaar zijn land van herkomst. Dat verzoeker het recht ontzegt wordt om terug te keren naar de Schengenzone voor een periode van 2 jaar is dan ook buitensporig.

3.

Daarnaast dient de overheid zijn beslissingen te motiveren. Zij dient aldus duidelijk te maken hoe zij tot een bepaalde beslissing is gekomen.

Daarbij is het van belang dat ook naar de kant van betrokkene wordt geluisterd.

Het mag duidelijk zijn dat de overheid verzoeker slechts heel kort gehoord heeft.

Dit komt naar voren in de summiere omschrijving waarom verzoeker een inreisverbod krijgt en dit voor maar liefst twee jaar.

Verzoeker heeft geen strafrechtelijk verleden in België. Het loutere feit dat hij illegaal in België verblijft en reeds eerder een bevel om het grondgebied te verlaten niet opvolgde, verantwoordt voor de overheid dat verzoeker, zonder al te veel motivering, een inreisverbod van twee jaar krijgt.

De overheid verklaart op geen enkele – duidelijke – wijze waarom een inreisverbod van 2 jaar proportioneel is in het geval van verzoeker.

4.

Verzoeker vraagt aldus om de nietigverklaring van het inreisverbod van 2 jaar.

Ondergeschikt vraagt verzoeker het inreisverbod sterk te verminderen.”

2.2. De Raad leest geen concrete uitleg in het verzoekschrift over de wijze waarop artikel 3 van het EVRM werd geschonden door de bestreden beslissing.

Dit onderdeel is derhalve onontvankelijk.

2.3. Artikel 74/11, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Uit de bestreden beslissing blijkt dat ze toepassing maakt van zowel artikel 74/11, §1, 1° als 2° van de Vreemdelingenwet. Met zijn betoog *“Verweerder (sic) heeft geen gevolg gegeven aan het eerste bevel om het grondgebied te verlaten en louter om die reden wordt een inreisverbod van twee jaar opgelegd. Het loutere gegeven dat verzoeker geen gevolg gaf aan het bevel om het grondgebied te verlaten verantwoordt niet dat verzoeker een inreisverbod opgelegd krijgt (...)”* gaat verzoeker eraan voorbij dat verweerder het inreisverbod ook steunt op het feit dat hij geen termijn kreeg toebedeeld om het grondgebied te verlaten en dat verweerder in elk van beide situaties verplicht is om een inreisverbod op te leggen. Verweerder heeft op dat punt geen enkele appreciatieruimte.

2.4. Verweerder kan in de betrokken situaties een inreisverbod opleggen voor een maximumduurtijd van drie jaar. Bij het bepalen van de duurtijd van een inreisverbod heeft verweerder wel een appreciatie-bevoegdheid, waarbij hij rekening moet houden met de specifieke omstandigheden van het geval.

2.5. In casu krijgt verzoeker een inreisverbod opgelegd van twee jaar. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat hierbij rekening wordt gehouden met de specifieke elementen die verzoekers zaak kenmerken. Verzoeker verblijft op illegale wijze in het Rijk, er is geen sprake van een gezinsleven of van minderjarige kinderen in het Rijk en verzoekers gezondheidstoestand laat niet toe te besluiten tot een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM. Op basis hiervan luidt de conclusie die figureert in de aanhef van de motivering over de duurtijd van het inreisverbod, als volgt: *“Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.”*

2.6. Verzoeker stelt meermaals dat verweerder een zorgvuldige en redelijke beslissing dient te nemen en dat hij rekening moet houden met zijn specifieke omstandigheden. Hij laat echter na te concretiseren met welke omstandigheden eigen aan zijn geval verweerder geen rekening heeft gehouden. Hij verduidelijkt evenmin waarom het, gelet op de elementen die kunnen worden gelezen in de bestreden beslissing, kennelijk onredelijk en disproportioneel is om een inreisverbod van twee jaar op te leggen, te meer daar verweerder een inreisverbod tot drie jaar kan opleggen. Verzoeker kan niet volstaan met te poneren dat hij het oneens is met een inreisverbod met een duurtijd van twee jaar, dat dit buitensporig is en dat er geen rekening werd gehouden met *“zijn situatie”*. Evenmin volstaat het om te wijzen op de grote impact van de beslissing, het feit dat hij door zijn *“moeilijke situatie”* naar België is gekomen en dat hij hier geen strafrechtelijk verleden heeft.

2.7. Het gegeven dat de motivering voor de duurtijd van het inreisverbod in de ogen van verzoeker een *“summiere omschrijving”* vormt, maakt niet dat ze niet afdoende is.

2.8. Verzoeker betoogt voorts dat hij *“slechts heel kort gehoord”* werd en dat het van belang is *“dat naar de kant van betrokkene wordt geluisterd”*. Hiermee toont verzoeker niet aan dat hij niet naar behoren zou zijn gehoord. Alleszins laat hij na te duiden wat hij zou hebben gezegd aan verweerder mocht hij *“langer”* zijn gehoord dat deze ertoe had aangezet om een andersluidende beslissing te treffen.

2.9. Waar verzoeker ten slotte *“ondergeschikt”* nog vraagt om de duurtijd van het inreisverbod te verminderen, kan de Raad hier niet op ingaan omdat dit zijn rechtsmacht als loutere annulatierechter zoals neergelegd in artikel 39/2, §2 van de Vreemdelingenwet overstijgt.

Het enig middel is, voor zover onontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier april tweeduizend vierentwintig door:

M. EKKA, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA